

12.7.2010

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 0635/2009 af Elena Moldoveanu, rumænsk statsborger, om de nederlandske myndigheders betaling af efterladte pension til den mindreårige Lorenzo Moldoveanu

1. Sammendrag

Andrageren søger Europa-Parlamentets bistand til at opnå en efterladte pension fra de nederlandske myndigheder til hendes søn, den mindreårige Lorenzo Moldoveanu, som ifølge andrageren blev født uden for ægteskab, og hvis far var en nederlandsk statsborger af rumænsk oprindelse, som døde i 2002. Hun har indledt de nødvendige formaliteter for at få sin søn anerkendt som hans arving i henhold til nuværende rumænsk lovgivning og har også kontaktet den nederlandske ambassade i Bukarest for bistand til at opnå nederlandsk statsborgerskab og en efterladte pension til sin søn. Eftersom de nederlandske myndigheder afviser at anerkende fødselsattesten, som er udstedt af de rumænske myndigheder, opfylder hendes klager ikke betingelserne for behandling.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 16. september 2009). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 12. juli 2010.

Fællesskabets bestemmelser vedrørende social sikring indebærer samordning, men ikke harmonisering af de sociale sikringsordninger. Dette betyder, at de enkelte medlemsstater frit kan fastsætte detaljerne i deres egne sociale sikringsordninger, herunder omfanget af ydelser, berettigelseskriterierne, hvordan disse ydelser beregnes, og bidragenes størrelse. EU-retten, navnlig forordning (EF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72, indeholder de fælles regler og principper, der skal overholdes af alle nationale myndigheder ved anvendelsen af national

lovgivning. Disse bestemmelser sikrer, at anvendelsen af de forskellige nationale lovgivninger overholder de grundlæggende principper om ligebehandling og ikke-forskelsbehandling.

Kommissionen kontaktede de nederlandske myndigheder for at få det spørgsmål, der tages op i andragendet, yderligere belyst. De nederlandske myndigheder har svaret som følger:

"De undersøgelser, der har været foretaget i denne sag, viser som følger: Det forvaltningsorgan i Nederlandene, som er ansvarligt for at vurdere og forvalte rettigheder i henhold til loven om efterladteforsikring (Algemene Nabestaandenwet – ANW), der indeholder bestemmelser om pension til efterladte ægtefæller og forældrelose børn, er socialforsikringsbanken (Sociale Verzekeringsbank – SVB) i Amsterdam. Forsikrede i henhold til ANW bor og/eller arbejder normalt i Nederlandene.

Af det af Dem fremsendte dokument, som var en bekræftelse på, at hr. M. (faderen) var afgået ved døden, fremgår det, at han har været død siden 2002. SVB er ikke bekendt hermed. SVB har ikke kendskab til enken, fru S. (andrageren), som mulig berettiget til efterladtepension. SVB's sagsakter indeholder hverken oplysninger om L. (sønnen) eller om dennes mor (andrageren) (sic). Dette betyder, at der ikke er indgivet nogen begæring om ydelser i forbindelse med hr. M.'s død.

I skrivelse af 11. september 2002 fra den nederlandske ambassade i Bukarest til fru S. (andrageren), som De også har tilsendt mig kopi af, anføres det, at ambassaden havde været i kontakt med SVB's afdeling i Leiden, som i generelle vendinger havde oplyst, at L. ikke ville være berettiget til støtte, fordi moderen ikke var bosiddende – og følgelig ikke forsikret – i Nederlandene. SVB i Leiden har imidlertid ikke foretaget en tilbundsgående undersøgelse af forbindelsen mellem afdøde og andragerens søn.

Det afgørende punkt er derfor kort sagt, at det ikke er blevet fastslået, at hr. M. på tidspunktet for sin (mulige) død var bosiddende og derfor forsikret i Nederlandene, fordi de efterladte aldrig indgav en begæring om ydelser. Hvis afdøde ikke var bosiddende eller forsikret i Nederlandene på tidspunktet for sin død og følgelig ikke var forsikret i medfør af ANW, kan de efterladte (den lovformeligt ægteviede hustru på datoen for dødsfaldet og eventuelle børn) muligvis stadig være berettiget til en (pro rata-)ydelse i henhold til ANW på basis af en ret til en lignende ydelse i henhold til rumænsk lovgivning og en begæring indgivet i overensstemmelse hermed (efter Rumæniens tiltrædelse af EU). SVB har aldrig på noget tidspunkt modtaget en sådan begæring fra Rumænien.

Andrageren bør indgive en begæring om efterladtepension i Rumænien, og de kompetente myndigheder dér bør kontakte SVB i Nederlandene og fremlægge så mange oplysninger som muligt. Derefter vil SVB indhente oplysninger om afdøde og undersøge, om han var forsikret i Nederlandene på tidspunktet for sin død. Om dette rent faktisk vil resultere i udbetaling af nogen som helst form for ydelse, vil blive afgjort på grundlag af de dokumenter, der indsendes sammen med begæringen."

De nederlandske myndigheder har endvidere angivet nedenstående adresse på SVB i Nederlandene:

Sociale Verzekeringsbank, Postbus 1100, 1180 BH Amstelveen.

Kommissionen kan bekræfte, at en begæring om ydelser til efterladte i henhold til artikel 36 i forordning (EØF) nr. 574/72 skal indgives til bopælsstedets institution efter reglerne i den lovgivning, som gælder for denne institution. Endvidere hedder det i samme artikel, at dersom

den pågældende ikke har været omfattet af lovgivningen i bopælsmedlemsstaten, sender bopælsstedets institution begæringen til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende senest har været omfattet.

I henhold til bilag 2, afsnit V. RUMÆNIEN, i forordning (EØF) nr. 574/72 er den kompetente institution i Rumænien for ydelser til efterladte "Casa județeană de pensii și alte drepturi de asigurări sociale (Det Amtslige Institut for Pensioner og Andre Socialforsikringsrettigheder)".

Konklusion

Andrageren skal for at gøre sit krav om efterladtepension gældende som nævnt ovenfor indgive begæring herom til den rumænske institution på bopælsstedet.